

Αθωνική

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2003 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 93

Πολιτεία

Ἡ Εἰρήνη

Ολοι επιθυμούν την ειρήνη, μὰ δέν ξέρουν πῶς νά τήν ἀποκτήσουν. Ὁ Μέγας Παῖσιος κυριεύθηκε ἀπό θυμό καί παρακάλεσε τόν Κύριο νά τόν ἐλευθερώσῃ ἀπ' αὐτό τό πάθος. Ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε σ' αὐτόν καί τοῦ εἶπε: "Παῖσιε, ἂν θέλῃς νά μὴν ὀργίζεσαι, μὴν ἐπιθυμῆς τίποτε, μὴν κρίνης καί μὴ μισήσῃς κανένα, καί θά ἔχῃς τήν εἰρήνην". Ἔτσι κάθε ἄνθρωπος, πού δέν ὑποχωρεῖ στό ἄμαρτωλό θέλημά του, στήν ψυχὴ θά ἔχῃ πάντα εἰρήνην.

Υυχὴ, πού παραδόθηκε στό θέλημα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ὑποφέρει εὐκολὰ κάθε θλίψη καί κάθε ἀσθένεια. Γιατί τόν καιρό τῆς ἀσθένειας παραμένει στή θέα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί προσεύχεται: "Κύριε, Ἐσὺ βλέπεις τήν ἀσθενεία μου. Ἐσὺ ξέρεις πόσο ἄμαρτωλός κι ἀδύνατος εἶμαι. Βοήθησέ με νά ὑπομένω καί νά εὐχαριστῶ τήν ἀγαθότητά Σου". Κι ὁ Κύριος ἀνακουφίζει τόν πόνο καί ἡ ψυχὴ μένει κοντά στόν Ἅγιο Θεό γεμάτη χαρὰ καί εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Κύριος μᾶς ἀγαπᾶ κι ἔτσι μπορούμε νά μὴ φοβούμαστε τίποτε, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Γιατί ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας χάνεται ἡ χάρη καί χωρὶς τῆς χάρης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὁ ἐχθρὸς παρασύρει τὴν ψυχὴ, ὅπως παρασύρει ὁ ἄνεμος τὰ ξερὰ φύλλα ἢ τόν καπνό.

Ὅσοις Παῖσιος ὁ Μέγας προσευχόταν γιὰ ἓνα μαθητὴ του πού ἀρνήθηκε τόν Χριστό. Ἐνῶ λοιπόν προσευχόταν, τοῦ ἐμφανίστηκε ὁ Κύριος καί τοῦ εἶπε: "Παῖσιε, γιὰ ποιόν παρακαλεῖς; Δέν ξέρεις πῶς μὲ ἔχει ἀπαρνηθεῖ;" Ὁ Παῖσιος ὅμως συνέχιζε νά λυπάται τόν μαθητὴ του, καί τότε τοῦ εἶπε ὁ Κύριος: "Παῖσιε, ἔγινες ὁμοῖος μὲ μένα στήν ἀγάπη".

Ἔτσι ἀποκτᾶται ἡ εἰρήνη κι ἐκτός ἀπ' αὐτό δέν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος. Ἄν κάποιος προσεύχεται πολὺ καί νηστεύει, ἀλλὰ δέν ἔχει ἀγάπη γιὰ τοὺς ἐχθρούς, ἡ ψυχὴ του δέν μπορεῖ νά ἔχῃ εἰρήνην.

Τόν ἀδελφό πρέπει νά τόν συμβουλευοῦμε μὲ πραότητα κι ἀγάπη. Ἡ εἰρήνη χάνεται, ἂν νουθετῆς κάποιον χωρὶς πραότητα κι ἀγάπη. Ἄν τρώμε πολὺ ἢ προσευχόμαστε μὲ ραθυμία, ἀδιαφορία ἢ μισοῦμε τόν ἀδελφό, μὲ ὅλα αὐτὰ σκοτίζεται ὁ νοῦς καί χάνεται ἡ εἰρήνη.

Ὅποιος ἔχει μέσα του τὴν εἰρήνην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκορπίζει εἰρήνην καί στοὺς ἄλλους. Ὅποιος ὅμως ἔχει μέσα του πνεῦμα κακό, σκορπᾶ καί στοὺς ἄλλους τό κακό. Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντολὴ ν' ἀγαποῦμε τοὺς ἐχθρούς κι ὁποῖος ἀγαπᾶ τοὺς ἐχθρούς ἐξομωῖνεται μὲ τόν Κύριο. Ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἐχθρούς δέν εἶναι δυνατὴ, παρά μόνο μὲ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Γι' αὐτό μόλις σέ προσβάλλει κανένας, προσευχήσου γι' αὐτόν στόν Ἅγιο Θεό κι ἔτσι θά διατηρήσῃς τὴν εἰρήνην στήν ψυχὴ σου. Ἄν δώσης εἰρήνην στόν ἀδελφό σου, ὁ Κύριος θά σοῦ δώσῃ ἀσύγκριτα περισσότερη. Ἄν, ὅμως, προσβάλλεις τόν ἀδελφό σου, θά ἔλθῃ ἀναπόφευκτα ἡ θλίψη στήν ψυχὴ σου.

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

✘ Δέν πρέπει νά λέμε: "Πάρε Θεέ μου τὴν ἀρρώστια ἀπὸ τὸν δεῖνα καί δός μου τὴν ἐμένα", διότι ἔτσι ἀποδεικνυόμεθα σοφώτεροι τοῦ Θεοῦ.

✘ Δέν πρέπει νά δινοῦμε ὑποσχέσεις στόν Θεό, διότι μπορεῖ νά μὴν μπορέσουμε νά τὶς ἐκπληρώσουμε.

✘ Ἦταν μιά μοναχὴ ἀρρωστη καί γι' αὐτό δέν μποροῦσε νά πηγαίνει στὶς ἀκολουθίες. Παρακαλοῦσε τόν Θεό νά τὴν κάνῃ καλά καί μία μέρα βίασε τόν ἑαυτὸ της καί σηκώθηκε νά πάῃ στόν ναό. Ἐπείσῃ ὅμως στόν δρόμο καί ἔσπασε τό πόδι της. Μετ' ὀλίγον παρουσιάστηκε ὁ Χριστός καί τῆς εἶπε: "Βλέπεις τί δίνει ὁ Χριστός σ' αὐτοὺς πού τὸν ἀγαποῦν;" Κι ἐκείνη ἀπάντησε: "Γι' αὐτό καί λίγοι τὸν ἀγαποῦν".

Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Θέλεις νά κάνῃς κάποιον εὐτυχῆ; Περίορισε τίς ἐπιθυμίες του. Θέλεις νά κάνῃς κάποιον δυστυχῆ; Αὔξησε τίς ἐπιθυμίες του.

✘ Ὅσο κι ἂν μᾶς πικράνῃ κάποιος, ἄς μὴν τοῦ ἀνταποδίδουμε τὴν πικρία τὴν ὁποία μᾶς προξένησε, γιὰ νά μὴν ὁ δρόμος ἀνοιχτός νά ἐπιστρέψῃ, ὅταν βρεθῇ σέ ἀνάγκη.

✘ Ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς πρέπει νά τὰ βλέπουμε ὑπὸ τό πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος. Τότε μόνο μπορούμε νά διακρίνουμε τίς πραγματικὲς τοὺς διαστάσεις.

Πατὴρ Ἐπιφάνιος

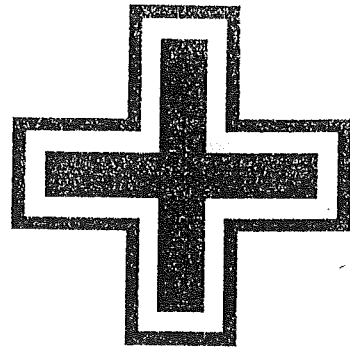
✘ Ὁ τελικός σκοπὸς εἶναι, νά ἔχουμε τὸν νοῦ μας πάντα ἐνωμένο μὲ τὴν καρδιά. Ἡ ἐνωση αὐτὴ τῆς καρδιάς καί τοῦ νοῦ εἶναι ὁ καθαυτὸς τὸπος τῆς προσευχῆς.

✘ Εἶναι περίεργο, ἀλλὰ δέν ἀποκτήσαμε τὴ συνήθεια νά εἶμαστε προσεκτικοί σέ ὅ,τι συμβαίνει γύρω καί μέσα μας. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς, τῆς ὑλικῆς, μᾶς ἐπιβάλλονται μὲ τόση δύναμη, ὥστε ξεχνοῦμε τὴν πνευματικὴ ζωὴ.

✘ Ἄν παραμεινοῦμε κάθε στιγμὴ στόν φόβο τοῦ Θεοῦ, θα κατορθώσουμε νά διακονοῦμε τὸν πλησίον καί νά οἰκοδομοῦμε τὴ σωτηρία μας.

Πατὴρ Σωφρόνιος

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ

Ο ίδιος ο Κύριος, με υπερφυσικά γεγονότα και θαυμαστές αποκαλύψεις, φανέρωσε σε διάφορες περιστάσεις με τρόπο κραυγαλέο, πώς το σημείο του σταυρού αποτελεί το σύμβολό Του και τό άήττητο τρόπαιο τών πιστών. Θ' αναφερθούμε σ' ελάχιστα παραδείγματα, από τά αναρίθμητα πού διασώζουν ή εκκλησιαστική ιστορία, οί άγιοι Πατέρες και τά συναξάρια.

“Εν τούτω νίκα”

Ο γνωστός εκκλησιαστικός ιστορικός Ευσέβιος Καισαρείας (340), σύγχρονος του Άγιου Κωνσταντίνου του Μεγάλου, περιγράφει έναργέστατα και αδιάψευστα τό πασίγνωστο περιστατικό τής εμφανίσεως στον Άγιο του φωτεινού σταυρού με τήν έπιγραφή “έν τούτω νίκα”, και μάλιστα μέρα μεσημέρι, με μάρτυρες όλους τούς άνδρες του στρατεύματός του.

“Του έν ουρανῷ φανέντος σημείου του Τιμίου Σταυρού”

Εκτός από τήν παραπάνω υπερφυσική φανέρωση του σημείου του σταυρού, έγινε και μία άλλη, πάλι μπροστά σε αναρίθμητους αυτόπτες μάρτυρες, όταν βασιλιάς ήταν ο Κωνσταντίνος, γιός του Άγιου Κωνσταντίνου, και αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων ο Άγιος Κύριλλος.

Τό θαῦμα διηγείται ο ίδιος ο Άγιος στον βασιλιά με μία έπιστολή του, στην όποια αναφέρει ότι, τήν ήμέρα εκείνη (7 Μαΐου 346, περίοδο Πεντηκοστής), γύρω στην τρίτη ώρα (9 π.μ.), φάνηκε στον ουρανό τό σημείο του τιμίου σταυρού, τεράστιο, όλοφώτεινο, εκτεινόμενο από τόν άγιο Γολγοθά μέχρι τό Όρος τών Έλαιών. Δέν τό είδαν ένας και δύο, αλλά όλοι οί κάτοικοι τών Ιεροσολύμων. Και δέν φάνηκε για μία στιγμή μόνο, αλλά για ώρες πολλές κρεμόταν στό στερέωμα. Και ήταν τόσο λαμπρό, ώστε ξεπερνούσε στή λάμψη τίσ ακτίνες του ήλιου, γι' αυτό και μπορούσαν να τό δούν φανερά μέρα μεσημέρι.

Βλέποντας αυτό τό θαῦμα ο λαός τής πόλεως έτρεξε στον ναό τής Αναστάσεως. Όλοι έσπευσαν να δοξάσουν μ' ένα στόμα τόν Κύριό μας Ίησού Χριστό, έχοντας τώρα διδαχθεί από τά ίδια τά πράγματα, ότι τό πανευσεβές δόγμα τών χριστιανών δέν στηρίζεται σε ανθρώπινη σοφία, πού

πείθει με τά λόγια και τή λογική, αλλά στίς αποδείξεις πού δίνουν τά πνευματικά χαρίσματα και οί θαυματουργικές δυνάμεις. Και τό δόγμα δέν κηρύσσεται μόνο από ανθρώπους, αλλά μαρτυρείται και από τόν ίδιο τόν Θεό, από τόν ουρανό.

Τήν ανάμνηση “του έν ουρανῷ φανέντος σημείου του Τιμίου Σταυρού” έορτάζει ή Έκκλησία μας στίς 7 Μαΐου, ήμέρα τής εμφανίσεώς του.

“Ο Άγιος Ευστάθιος και τό έλάφι

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Ευστάθιος (20 Σεπτεμβρίου) αξιόθηκε να δηένα θαυμαστό όραμα, χάρη στο όποιο μεταστράφηκε από τήν ειδωλολατρία στή χριστιανική πίστη. Συνετός, έγκρατής, φιλόανθρωπος και φιλοδίκαιος, άν και ειδωλολάτρης, ο Άγιος Ευστάθιος (πού λεγόταν τότε Πλακίδα) είλκυσε πάνω του τή χάρη του Χριστού, πού του αποκαλύφθηκε με παράδοξο τρόπο.

Συγκεκριμένα, ένῶ μία μέρα κυνηγοῦσε στό δάσος, βλέπει από μακριά ένα ωραιότατο και μεγαλόσωμο έλάφι, πού, ένῶ έφευγε, έστρεφε κάθε τόσο τό κεφάλι του και τόν παρατηρούσε κατάματα. Ο Άγιος σπηρούνησε τό άλόγο του για να τό φτάση, αλλά δέν μπόρεσε. Έτρεξαν πίσω του και οί σύντροφοί του, αλλά μάταια. Μετά από ώρα αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τήν προσπάθεια, γιατί τά άλόγα τους είχαν εξαντληθεί. Μόνο ο Άγιος επέμενε να καλπάζη πίσω από τό άκούραστο έλάφι. Τελικά, καταϊδρωμένοι, αυτός και τό άλόγο του, έφτασαν μπροστά σ' ένα μεγάλο χάσμα. Τό έλάφι εύκολα πήδηξε άπέναντι, όπου στάθηκε και κοίταζε τόν Άγιο. Τό άλογο όμως δέν μπορούσε να πηδήξη και αναγκάστηκε να σταματήσει. Τότε, με άπερίγραπτη έκπληξη, βλέπει ο Άγιος ανάμεσα στα κέρατα του έλαφιου έναν υπέρλαμπρο φωτεινό σταυρό, πού έφερε τόν έσταυρωμένο Κύριο, και άκούει μία φωνή να του λέη: “ Γιατί, Πλακίδα, με κυνηγας; Έγώ είμαι ο Χριστός, πού δέν με γνωρίζεις, αλλά μ' εύαρεστείς με τά καλά σου έργα. Για χάρη σου λοιπόν φάνηκα πάνω σ' αυτό τό έλάφι. Οί έλεημοσύνες και οί καλές σου πράξεις μ' εύχαρίστησαν. Γι' αυτό κι εγώ σου φανερώθηκα, γιατί δέν είσαι δίκαιο ένας άνθρωπος σαν κι εμένα να μή γνωρίξη τήν αλήθεια...”.

Αιτά και άλλα πολλά του είπε ο Κύριος, πριν τόν στείλη

στόν Ἐπίσκοπο τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος τὸν βάπτισε μαζί με ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, δίνοντάς του τὸ ὄνομα Εὐστάθιος.

Τρία ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα παραδείγματα θεϊκῶν ἀποκαλύψεων, σχετικὰ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, εἶναι ὅσα ἀναφέραμε πῶς πάνω, μὲ τὰ ὁποῖα διδασκόμαστε ὅτι τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ νὰ αἰτιολογηθῆ μὲ περισσότερα στοιχεῖα ἡ τιμὴ πού ἀποδίδει στό σταυρὸ ἡ Ἐκκλησία καὶ γιὰ νὰ φανῆ παραστατικὰ ἡ δύναμη τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, ὡς σημείου τοῦ Χριστοῦ, θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω μερικὰ σποραδικὰ θαύματα - τὰ πῶς πολλά ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων -, πού ἐγίναν κατὰ καιροὺς μ' αὐτὸ τὸ πανίερο σύμβολο.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου εἰδωλολάτρη

Ο Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος (26 Σεπτεμβρίου), θεράπευσε τὴν Πάτμο τὸν παράλυτο εἰδωλολάτρη ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνα, σφραγίζοντάς τον μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ διώχνει τὰ δαιμόνια

Ο Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Μέγας (17 Ἰανουαρίου), θέλοντας νὰ κατασχίνη κάποιους εἰδωλολάτρες σοφούς, πού πῆγαν νὰ τὸν πειράξουν, ἔφερε μπροστά τους μερικοὺς δαιμονισμένους καὶ εἶπε: "Καθαρίστε τους ἐσεῖς μὲ τοὺς συλλογισμοὺς σας καὶ μ' ὁποιαδήποτε ἄλλη τέχνη ἢ μαγεία θέλετε, ἐπικαλούμενοι τὰ εἰδωλά σας, ἢ, ἂν δὲν μπορεῖτε, παραιτηθεῖτε ἀπὸ τὴν πολεμικὴ ἐναντίον μας, καὶ θὰ δῆτε τὴ δύναμη τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ!". Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἐπικαλέστηκε τὸν Κύριο, σφραγίζοντας τοὺς δαιμονισμένους τρεῖς φορές μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἀμέσως ἐκεῖνοι ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὰ δαιμόνια καὶ σηκώθηκαν θεραπευμένοι, δοξάζοντας τὸν Θεό.

Τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ γιατρεύει

Οταν ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου (12 Μαΐου) ἦταν ἀκόμα μικρὸ δεκάχρονο παιδί, ἓνα ἀτίθασο γαῖδουρί τὸν τραυμάτισε σοβαρὰ στόν μηρὸ καὶ τὸν ἔρριξε κάτω, ἀνίκανο πιά νὰ σηκωθῆ. Τότε ἓνας εὐσεβὴς χριστιανός, ὁ Κλεόβιος, τὸν σταύρωσε τρεῖς φορές στό χτυπημένο μέλος καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς Ἐπιφάνιος γιατρεύτηκε καὶ σηκώθηκε. Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος, πολὺ ἀργότερα, σταύρωσε τρεῖς φορές ἐπίσης τὴ θυγατέρα τοῦ βασιλιά τῆς Περσίας καὶ τὴν ἀπάλλαξε αὐτοστιγμῆ ἀπὸ τὸ δαιμόνιο πού τὴ βασάνιζε.

ΑΠΟ ΤΟ **γεροντικό**

Χαρά γιὰ τόν... θάνατο

Τὸ 1953, πού ἐγίνε ὁ μεγάλος σεισμός στὰ Ἐπτάνησα, ὅλοι σχεδόν πού βρισκόνταν τότε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἦσαν ἐπτανήσιοι, ὅπως καὶ ὁ Παπα-Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά.

Ο Παπα-Ἀνδρέας πῆγε τότε στὴν πατρίδα καὶ βρῆκε μόνον τὸν γέρο πατέρα του στὴ ζωὴ σὲ πολλὴ μεγάλη ἡλικία - ἑκατὸ περίπου χρόνων - τὸν πῆρε, μὲ τὴ θέλησή του βέβαια, τὸν ἔφερε στό Μοναστήρι του καὶ ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο δοκιμῆς, κατὰ τὴν τάξη, τὸν κούρεψε καλόγερο. Ἔτσι, ἀπὸ Γρηγόρη, πού ἦταν τὸ πρῶτο του ὄνομα, τὸν ὠνόμασε Συμεών Μοναχὸ καὶ ἐγίνε Ἁγιοπαυλίτης ἀδελφός. Μετὰ ἀπὸ λίγο διάστημα, ὁ ἀδελφός Συμεών ἀρρώστησε δύο ὡς τρεῖς ἡμέρες καὶ οἱ Πατέρες, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθῆ καλύτερα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ γέρος, τὸν μετέφεραν στό Νοσοκομεῖο τῆς Μονῆς.

Εκεῖ πῆγαινε συχνὰ καὶ τὸ παιδί του, ὁ Παπα-Ἀνδρέας καὶ τοῦδινε θάρρος καὶ κουράγιο καὶ, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι βάραινε καὶ πλησίαζε στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, τὸν ρώτησε :

"Πάτερ Συμεών, τί κατάλαβες στὰ ἑκατὸ χρόνια πού ἐζησες; Θυμᾶσαι τίποτε, κανένα καλὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ σου; Καὶ πῶς αισθάνεσαι τώρα πού πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ πεθάνης καὶ νὰ φύγης ἀπὸ τὴν ζωὴ αὐτή;"

Ο πατέρας του, Συμεών Μοναχός, μὲ χαρούμενο πρόσωπο, εἶπε στό παιδί του, τὸν Παπα-Ἀνδρέα:

"Ἀγαπητὸ μου παιδί, Παπα-Ἀνδρέα, ἀπὸ ὅλη τὴ ζωὴ μου, πού στόν κόσμο ἐζῆσα, τίποτε καὶ κανένα καλὸ δὲν θυμᾶμαι. Τὸ μόνον καλὸ πού πολὺ τὸ χάρηκα καὶ τὸ ευχαριστήθηκα, εἶναι αὐτὸ, πού μὲ ἀξίωσε ὁ Θεός, νὰ γίνω Μοναχός, ὕστερα ἀπὸ τὴν μίζερη καὶ θλιμμένη ζωὴ πού ἐζῆσα στὰ ἑκατὸ μου χρόνια. Καὶ τώρα, παιδί μου, πού κατάλαβα πῶς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγω ὀριστικά ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτον, αισθάνομαι μέσα μου χαρὰ μεγάλη καὶ μιά φλόγα νὰ μοῦ θερμαῖνῃ τὰ σωθικά μου, καὶ ἓνα φῶς μεγάλο φωτίζει τὸ μυαλό μου καὶ μὲ βιάζει νὰ λέω ἀκατάπαιστα τὴν εὐχὴ πού μοῦμαθες νὰ λέω, τὸ "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με" καὶ θέλω τὸ γρηγορώτερο νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτή, διότι μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πάω σὲ ἓνα πολὺ μεγάλο πανηγύρι. Ἡ χαρὰ μου δὲν λέγεται, δὲν μπορῶ νὰ τὴν παραστήσω μὲ λόγια, πῶς νὰ σοῦ τὴν περιγράψω; Αἰσθάνομαι σάν νὰ πηγαίνω σὲ γάμο κάποιου μεγάλου καὶ πλούσιου βασιλιά".

Μέ τα λόγια αὐτὰ καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ πού σκίρταγε ἡ καρδιά του, ἀφοῦ τὸν κοινώνησε ὁ Παπα-Ἀνδρέας, παράδωσε τὸ πνεῦμα του, μὲ ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του τὴ Χάρη τοῦ Κυρίου.

Στὸν Ἁγιοπαυλίτη αὐτὸν ἀδελφὸ Συμεών, πληρώθηκε τὸ ρητὸ πού λέγει ὁ προφήτης Δαυὶδ στό ψαλτήρι: "Πότε ἤξεω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ" (Ψαλμ. μα':3).

Ολοι οἱ Ἅγιοι, ἐκεῖνο πού ἐμεῖς θεωροῦμε φοβερὸ καὶ τρομερὸ, δηλαδὴ τὸν θάνατο, αὐτοὶ μὲ χαρὰ τὸν περιμεναν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ψεύτικη αὐτὴ ζωὴ, γιὰ νὰ μεταβοῦν στὴν ἄλλη, πού εἶναι αἰώνια καὶ νὰ ζοῦνε γιὰ πάντα κοντὰ στόν Θεό.

Ἀδελφικός θάνατος

Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τὸ 1978, ὁ Ἱερομόναχος Παπα-Μεθόδιος, ἀπὸ τὸ Κελλί τῶν Καρυῶν, "Ἅγιοι Θεόδωροι", κάλεσε τὸν Ἱερομόναχο Παπα-Χριστόφορο, πού ἔμενε πιὸ κάτω ἀπὸ τὶς Καρυές, καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Ἱερά Μονὴ Κουτλουμουσίου, ὅπου γηροκομεῖτο ὁ πατριώτης τους Παπα-Ἰωακείμ (Ρουμάνοι καὶ οἱ τρεῖς καὶ παράδελφοι), νὰ τοῦ πῆ νὰ ἐτομασθῆ, διότι τὴν ἐπομένη ἡμέρα θὰ πέθαιναν καὶ οἱ δύο μαζί (δηλαδὴ ὁ Παπα-Μεθόδιος καὶ ὁ Παπα-Ἰωακείμ).

Πηγαίνει, λοιπόν, ὁ Παπα-Χριστόφορος στὴν Μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ τοῦ λέει:

- Παπα-Ἰωακείμ, εὐλογεῖτε! Ὁ Παπα-Μεθόδιος μοῦ εἶπε νὰ ἐτομασθῆς, γιατί αὔριο θὰ πεθάνετε μαζί, τὴν ἴδια ὥρα. Σοῦ ζητάει καὶ συγχώρεση σέ ὅ,τι σοῦ ἐσφαλε.

Ο Παπα-Ἰωακείμ, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε χαρούμενα:

- Νάναι εὐλογημένο! Γιά νὰ τὸ λήη ὁ Παπα-Μεθόδιος, κάτι ξέρει.

Εκείνη μάλιστα τὴν ἡμέρα, εἶχε κοινωνήσει ὁ Παπα-Ἰωακείμ καὶ ἔλεγε στὸν Διάκο-Ἀναστάσιο:

- Τέτοια χαρά, πρώτη φορά ἐνοιωσα στὴ ζωὴ μου!

Πῆγε, μετὰ, στὸ κελλί του καὶ περίμενε μέ χαρὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου καὶ ἔλεγε συνέχεια στὴν ρουμα-

νική γλῶσσα: "Μανούλα μου Παναγία, Μανούλα μου Παναγία..."

Πὼς νὰ μὴν εἶναι Μανούλα τοῦ ἡ Παναγία, ἀφοῦ ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, δέκα ἔξι χρόνων, ἄφησε τὴν κατὰ σάρκα μάνα του καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἦρθε στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, νὰ γίνῃ μοναχός; Ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἔμεινε στὴν πνευματικὴ ξενιτειά, στὸ Ἅγιον

Ὅρος, μέχρι τὰ ἐνενηντα του χρόνια, γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιά νὰ πλουτίσῃ μέ αἰώνια πράγματα! Εἶχε διαγραφή ἀπὸ τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ δέκα ἔξι του χρόνια καὶ γράφτηκε στὸ "Βιβλίον τῆς Ζωῆς".

Εκεῖ, λοιπόν, πού ἔλεγε "Μανούλα μου Παναγία, Μανούλα μου Παναγία...", ἡ ὥρα 5 βυζαντινῆ, ἐκλείσει τὰ μάτια του, σάν μικρὸ παιδάκι, ἡρεμα, καὶ ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκυλιά τῆς Μανούλας του.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὥρα ἀναπαύθηκε καὶ ὁ Παπα-Μεθόδιος, μέ ὀσιακὸ θάνατο, σέ ἡλικία γύρω στὰ ἑβδομήντα χρόνια. Ἐφυγαν καὶ οἱ δύο ἁγιασμένες ψυχές μαζί, γιατί εἶχαν πολλή ἀγάπη μεταξύ τους. Τὸ ζήτησαν αὐτὸ ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ μὴν ἀποχωρισθοῦν, οὔτε σέ αὐτὴ τὴν ζωὴ οὔτε καὶ στὴν ἄλλη. Ὁ

καλὸς Θεὸς τοὺς οἰκονόμησε καὶ αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐμᾶς, γιά νὰ ὠφεληθοῦμε. Ἀμήν.

Ὁ δασοφύλακας καὶ τὸ κυνήγι

Στὸ εὐλογημένο Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐργάζονταν γιά πολλὰ χρόνια σάν δασοφύλακας ὁ Γιώργος Κουζιαμάνης, πού, σάν κοσμικός, ἔμενε ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ, χωρὶς νὰ ξέρουν οἱ Πατέρες τίποτε, αὐτὸς ἔφευγε ἀπὸ τὸ ἐργασίον καὶ πῆγαινε κυνήγι κρυφὰ κατὰ τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές.

Μιά μέρα ἀπὸ τὶς γιορτές αὐτές, ὁ Κουζιαμάνης ἐκίνησε, ὅπως ἔκανε πάντα, νὰ πάη γιά κυνήγι. Ὅταν ἔφτασε σ' ἓνα σημεῖο τοῦ δάσους, ἄρχισαν ξαφνικά νὰ πέφτουν σάν βροχὴ πέτρες διαφόρων μεγεθῶν, πότε μικρές καὶ πότε μεγάλες, ἄλλοτε μπροστὰ του καὶ ἄλλοτε πίσω του.

Ὁ Γιώργος φοβήθηκε πολὺ κι ἄφησε ἀμέσως τὸ ὄπλο καὶ ἔπιασε τὸ κομβοσχοῖνι καὶ ἄρχισε νὰ λήη τὴν εὐχή "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιέ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με", πού εἶχε μάθει ἀπὸ τοὺς Πατέρες νὰ λήη, καὶ, λέγοντας τὴν εὐχή αὐτὴ συνέχεια, γύρισε πίσω στὸ Μοναστήρι. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ πέτρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν κατ' ἐπάνω του, ἀλλὰ καμμιὰ δέν τὸν χτύπησε.

Αὐτὸ ἐγίνε μάθημα στὸν Κουζιαμάνη κι ἀπὸ τότε δέν ξαναπῆγε γιορτὴ γιά κυνήγι· ὅπως βεβαίωσαν οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, πῆγαινε στὴν ἐκκλησία καὶ ἄκουγε τὰ ἱερά γράμματα καὶ τὶς προσευχές τῶν Πατέρων.

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΝΕΓΓΑΙ